

MODERN IFJÚ METAMORFÓZISA

Gyermekkoromtól háborús
pszichózisban éltem. Ruzs-
piros nőkkel korán lettem kamasz-
ból nőfaló tigrisszabad,
álmomban megszállt atomrettenet,
s állatin kerestem kényelmemet,
„ameddig élek..” Félelem
doppingolt végig az éveken,
s dolgoztam, mint egy állat, ezt
sem akartam kihagyni! Mig lehet,
„élvezni akartam az életet”.
Aztán eljött a nap. Lelkemet
rongyos zászlóként sem tehettem már ki
életem csúcspontjára. Rombadőlt
a fél-elvekre húzott épület;
hiénaként szállt rám a gyűlölet
fegyverei közt edzett öregebb,
— hajdanába' vaskeresztes hős —
és én lettem mindenért felelős!
Már nyugodtan alszom. „Ha ezt
túléltek!” Egészségesebb
vagyok, mint valaha! Tudom
mitől félek — ha félek,
s félelmem ellen oltalom:
rettenhetetlen lélek
bibliai szisztémájával élek,
bízva jövőmben! A mumus-
sal szemben immunis
lettem: Ha már túléltem ezt,
a többi halál nem ijeszt!

A NYÁRI ABBÁZIÁBAN

Viharzanak kinn a buszok,
hol a liba-gágogás?
Irok itt, s fülemben szuszog
sok messzi szénakaszás.
Széna zizzen, hangya mászik
fűlök botján délután,
aztán alkonyig hajrázik
a régi csapat, s vidám.
Vidámabb, mint amikor még
karó leste kasza vesztét
itt is — jelölve a mesgyét.
(Hány jó kaszánk eltörött
a boton a fű között!)
Viharzanak kinn a buszok.
én is már majdnem aluszok,
félálomban és sután,
de tudom, hogy nem alhatom,
mert egy félelmes hatalom
kettétörné ceruzám.